

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania J. T.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 marca 2024 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 6 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 323/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz J. T. kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wraz z
odsetkami z art. 98 par. 1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie (organ rentowy) decyzją z 8 września 2017 r. ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej J. T. (odwołujący się), określając ją od dnia 1 października 2017 r. na kwotę 2.069,02 zł. Podstawą wydania decyzji był art. 15c i art. 13 ust. 1 lit. c w związku z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o

zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biuro Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm., dalej: ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy).

Sąd Okręgowy wyrokiem z 20 grudnia 2021 r., XIII 1U 23173/18 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił odwołującemu się prawo do emerytury policyjnej w wysokości sprzed 1 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 31 stycznia 2022 r., III AUa 323/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zmienił zaskarżoną decyzję ustalając od 1 października 2017 r. wysokość emerytury J. T. na 60,88% podstawy jej wymiaru, przy przyjęciu 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby od 5 grudnia 1981 r. do 31 października 1989 r., oddalając odwołanie w pozostałej części oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok ten w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawach. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy podniósł, że jest ona oczywiście zasadna. Sąd Apelacyjny nie zastosował powszechnie obowiązującego przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy pomimo tego, że zakwalifikował służbę ubezpieczonego w spornym okresie jako służbę na rzecz państwa totalitarnego w rozumieniu art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Skarżący podniósł, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd drugiej instancji uznał za zasadne przyjęcie wskaźnika 0,0% podstawy wymiaru za sporny okres służby odwołującego się od dnia 5 grudnia 1981 r. do dnia 31 października 1989 r., niemniej jednak Sąd Apelacyjny odmówił zastosowania art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

W niniejszym postępowaniu nie można mówić o oczywistej zasadności skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym problematyki objętej

podstawami skargi wypracowano już bowiem stanowisko w przedmiocie wykładni i stosowania przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy zarówno co do kwalifikacji służby jako służby w organach totalitarnego państwa, jak i co do zawartych w tej ustawie mechanizmów korygujących wysokość emerytur, a zapatrywania prawne, jakimi kierował się Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku są z tymi poglądami zbieżne (zamiast wielu zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 czerwca 2022 r., III USKP 145/21, LEX nr 3353118 i z 16 marca 2023 r., II USKP 120/22, OSNP 2023 nr 9, poz.104). Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że w sprawach indywidualnych nie należy stosować art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w stosunku do funkcjonariuszy, którzy wypracowali uprawnienia emerytalne służbą po upadku totalitarnego państwa. Zastosowanie art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym do takich funkcjonariuszy nie ma uzasadnienia w aksjologii ustawy nowelizującej ustawą zaopatrzeniową, nie ma oparcia w zasadach sprawiedliwości społecznej, nie pozostaje w jakiegokolwiek relacji między czynem (służbą na rzecz totalitarnego państwa) a sankcją (obniżeniem świadczenia) oraz narusza zasadę równego traktowania ubezpieczonych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]